

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Europaudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 1. december 2016
Kontor: EU-retskontoret
Sagsbeh: Louise Degn Brammer
Sagsnr.: 2016-3051/01-0042
Dok.: 2144851

Hermed sendes besvarelse af det spørgsmål, som Folketingets Europaudvalg stillede til justitsministeren den 16. november 2016 i forbindelse med ministerens forelæggelse af de sager inden for Justitsministeriets ansvarsområde, der skulle behandles på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 18. november 2016. Spørgsmålet blev stillet af Søren Søndergaard (EL).

Søren Pape Poulsen

/

Katrine Ledam Rasmussen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

1. På mødet i Folketingets Europaudvalg den 16. november 2016 forelagde daværende justitsminister Søren Pind de sager inden for Justitsministeriets ansvarsområde, der skulle behandles på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 18. november 2016.

Under den efterfølgende debat rejste Søren Søndergaard (EL) spørgsmålet om, hvorvidt vedtagelsen af ensartede regler i EU reelt medfører en ensartet praksis/behandling af følsomme personoplysninger i medlemsstaterne.

Søren Søndergaard henviste i denne forbindelse til, at Rumænien og Bulgarien tidligere er blevet kritiseret for nok at have gennemført Schengen-reglerne, men ikke at efterleve reglerne i praksis.

På mødet besvarede den daværende justitsminister overordnet spørgsmålet med henvisning til den nye databeskyttelsesforordning og medlemsstaternes forpligtelse til at efterleve denne. Ministeren tilkendegav herefter, at Justitsministeriet ville følge op på spørgsmålet med en uddybende skriftlig besvarelse.

2. Som opfølgning på mødet i Folketingets Europaudvalg kan Justitsministeriet oplyse, at EU's databeskyttelsespakke blev vedtaget i april 2016 med henblik på at opdatere og modernisere de gældende regler. Databeskyttelsespakken består af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (databeskyttelsesforordningen) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (retshåndhævelsesdirektivet).

Databeskyttelsesforordningen er en generel forordning om beskyttelse af personoplysninger, der skal gælde horisontalt i både den private og offentlige sektor. Forordningen er udtryk for harmonisering og vil således udgøre den retlige ramme for et fælles databeskyttelsesniveau i EU, når den træder i kraft den 25. maj 2018.

Forordningen afløser EU's databeskyttelsesdirektiv fra 1995 og indeholder bl.a. en række generelle principper for behandling af personoplysninger, specifikke regler for, hvornår oplysninger må behandles, og regler om den registreredes rettigheder, herunder regler om ret til indsigt, ret til berigtigelse af oplysninger og ret til sletning af oplysninger.

Forordningen indeholder endvidere en sammenhængsmekanisme, der regulerer samarbejdet mellem tilsynsmyndighederne i medlemsstaterne med henblik på at bidrage til en ensartet anvendelse af forordningen i hele Unionen.

Retshåndhævelsesdirektivet vedrører beskyttelse af personoplysninger til retshåndhævelsesformål og skal senest den 16. maj 2018 være gennemført i national ret.

Direktivet gælder alene på det strafferetlige område og indeholder bl.a. en række generelle behandlingsprincipper, der altid skal efterleves i forbindelse med behandling af personoplysninger, og derudover en række konkrete behandlingsregler. De generelle behandlingsprincipper svarer i vidt omfang til de regler, som er fastsat i det gældende databeskyttelsesdirektiv fra 1995.

3. Hvis en medlemsstat ikke overholder en EU-retlig forpligtelse, kan Kommissionen eller en anden medlemsstat anlægge traktatbrudssøgsmål ved EU-Domstolen efter artikel 258-260 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF). Det følger af EU-Domstolens faste praksis, at selv om den nationale lovgivning i sig selv er forenelig med EU-retten, kan en medlemsstats eksisterende praksis være EU-stridig og derfor danne grundlag for et traktatbrudssøgsmål, jf. f.eks. sag C-441/02, Kommissionen mod Tyskland.

For så vidt angår selve traktatbrudsproceduren, sondres der mellem, om traktatbrudssøgsmålet er anlagt af Kommissionen efter TEUF artikel 258 eller af en anden medlemsstat efter TEUF artikel 259. Traktatbrudssøgsmål anlægges kun i sjældne tilfælde af en anden medlemsstat.

Fastslår EU-Domstolen, at medlemsstaten har overtrådt en EU-retlig forpligtelse, skal medlemsstaten gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger, herunder ændre en EU-stridig praksis, jf. TEUF artikel 260.